

РЕШЕНИЕ

№ 8146

гр. София, 10.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 65
състав**, в публично заседание на 19.02.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ванина Колева

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **11281** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл.231, ал.1 от Закона за Министерството на вътрешните работи (ЗМВР).

Образувано е по жалба на Д. А. Т. от [населено място] срещу заповед № ЧР-05-358/18.10.2024г. на министъра на правосъдието, с която, на основание чл. 10, чл.2, т. 5 и чл.19, ал.2 от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража (ЗИЗНС), във вр. с чл.226, ал.1, т.6 от ЗМВР е прекратено служебното му правоотношение поради неявяване на служителя да заеме длъжността, на която е възстановен, в 14-дневен срок от влизане в сила на съдебното решение за отмяна на заповедта за прекратяване на служебното му правоотношение.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на заповедта като издадена в противоречие с материалния закон, при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и в несъответствие с целта на закона, включително при явна злоупотреба с властнически правомощия, превратно упражняване на власт и несъобразяване с дадени от съда задължителни указания. Представя писмени доказателства. Жалбоподателят моли съда да отмени изцяло заповед № ЧР-05-358/18.10.2024г. на министъра на правосъдието. Претендира разноски.

Ответникът, министърът на правосъдието, изпраща административната преписка, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и излага доводи за законосъобразност на обжалвания административен акт в съдебно заседание и в изпратено писмено

становище. Моли обжалването да бъде отхвърлено. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура не взема участие в производството по делото.

Административен съд София - град, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С окончателно съдебно решение № 8050/26.09.2022г., постановено по административно дело № 2142/2022г. по описа на Върховния административен съд (ВАС) е била отменена като незаконосъобразна заповед за наложено дисциплинарно наказание „Уволнение“ на ст. комисар Д. А. Т. – началник на затвора С. и е прекратено служебното му правоотношение.

Преди уволнението жалбоподателят е заемал длъжност „Началник на затвор II – I категория“ в затвор II – I категория, според Класификатора на длъжностите за държавни служители в дирекция „Изпълнение на наказанията“ – МП и териториалните й служби е „Ръководна“, а съгласно длъжностната характеристика на длъжността е било необходимо ниво за достъп да класифицирана информация по ЗЗКИ – „Секретно“.

На 05.10.2022г. г Д. А. Т. подал заявление с вх. № Г-462 в деловодството на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ (ГДИН) с искане да бъде възстановен на заеманата длъжност преди уволнението.

С писмо от 14.11.2022г. по описа на МП Д. А. Т. е уведомен, че искането му за възстановяване на ръководна длъжност обективно е невъзможно да бъде уважено, тъй като към момента не отговаря на едно от условията за заемане на такъв вид длъжност, а именно ниво за достъп до класифицирана информация „Секретно“.

С влязло в сила Определение №2786/29.03.2023г. по дело № 11208/2022г. АССГ, 69 състав отменя писмо рег. № 94-Д-122/22#30 от 14.11.2022г. на министъра на правосъдието за произнасяне по реда на чл. 232 от ЗМВР и дава на основание чл. 200, ал. 1 АПК 30-дневен срок от получаване на препис от влязъл в сила съдебен акт за произнасяне по заявление рег. № 94-Д-6 от 05.10.2022 г. с акт по същество. В мотивите на определението е указано, че при постановяване на акт по същество по заявлението по чл. 232 от ЗМВР, органът по назначаване следва да съобрази данните за наличие към 05.10.2022г. на вакантни длъжности по смисъла на чл. 6, ал. 3 от Правилата за преназначаване, респ. за кои от тях има изискване за притежаване на ДКИ по ЗЗКИ, доколкото безспорно служителят може да бъде преназначен единствено на длъжност, на чиито изисквания за заемане отговаря. Изрично съдът е указал, че предмет на евентуален бъдещ съдебен контрол за законосъобразност ще бъде именно актът по същество на искането по чл. 232 от ЗМВР.

След като е установил, че към 13.04.2023г. няма налични ръководни длъжности в ГДИН, за които не е необходимо ниво за достъп до класифицирана информация по ЗЗКИ „Секретно“, които да са вакантни, министърът на правосъдието е приел, че са осъществени основанията по чл.226, ал.1, т.6 от ЗМВР, във вр. с чл. 232, изречение второ, предложение първо от ЗМВР и със Заповед № ЧР-05-137/03.05.2023г. е прекратил служебното правоотношение на ст. комисар Д. А. Т., поради „незаемане от служителя на длъжността, на която е възстановен“, считано от датата на връчване на заповедта.

С решение № 7440/29.11.2023 г. по адм. дело № 5233/2023 г. на Административен съд

– София-град, оставено в сила с решение № 6865 от 05.06.2024г. по адм.д. № 1544/2014г. на ВАС, заповед № ЧР-05-137/03.05.2023 г. на министъра на правосъдието е отменена като незаконосъобразна. Съдът е стигнал до този извод, след като е приел, че молбата за възстановяване е висяща и няма произнасяне по нея, а за да се приложи хипотезата на чл. 226, ал. 1, т. 6 ЗМВР е необходимо да има издадена заповед за възстановяване и възникнало правоотношение, за да може същото да бъде прекратено по този ред.

На 18.06.2024г. жалбоподателят е вхождал заявление с вх. № 9987/18.06.2024г. по описа на ГДИН за възстановяване на заеманата преди освобождаването му длъжност „Началник на затвор I категория“ в затвора в [населено място].

На 19.06.2024г. е подал заявление вх. № 94-Д-6/19.06.2024г. по описа на МП с приложен болничен лист № Е 20232792402 от 19.06.2024г. за временна нетрудоспособност. Последвало е представяне на още пет броя болнични листове със срок до 03.10.2024г.

От докладна записка рег. № 11098/20.09.2024г. се установява, че жалбоподателят по телефона е поканен да се яви на 20.09.2024г. или на 24.09.2024г. в сградата на ГДИН относно подаденото заявление за възстановяването му на длъжност. В разговора жалбоподателят е заявил, че най-вероятно няма да има възможност да се яви на посочените дати, тъй като до 03.10.2024г. е в отпуск поради временна нетрудоспособност. На 20.09.2024г. жалбоподателят е уведомил по телефона, че ще се яви в сградата на ГДИН на 04.10.2024г. с адвокат.

На 25.09.2024г. жалбоподателят е получил писмо-покана рег. № 10979/18.09.2024г. по описа на ГДИН (л.58), с която главният директор на ГДИН го уведомява, че длъжността „Началник на затвор I категория“ в затвора в [населено място], която е заемал преди да бъде прекратено служебното му правоотношение, е заета и на основание чл. 232, изр. второ, предл. първо от ЗМВР и чл. 6, ал.1, т.5 от раздел втори на Правилата за преназначаване на държавни служители в ГДИН, ГДО и Бюро за защита на застрашени лица към министъра на правосъдието, му е предложено да бъде преназначен на длъжност от същия вид – “ръководна”: “Началник на сектор III категория” в затворническо общежитие “В.” III категория към затвора в [населено място] II категория. На поканата Д. Т. е отбелязал, че ще отговори на 10.10.2024г., тъй като до 03.10.2024г. е в болничен, а до 09.10.2024г. ще е извън страната. В протокол с рег. № 11173/25.09.2024г. по описа на ГДИН (л.59) Д. А. Т. собственооръчно е декларирал, че в 16-дневен срок ще отговори на отправеното предложението по посочените по-горе причини.

С предложение рег. № 11344/30.09.2024г. главният директор на ГДИН (л. 47 и сл.) е предложил на министъра на правосъдието Д. А. Т. да бъде преназначен на длъжност “Началник на сектор III категория” в затворническо общежитие “В.” III категория към затвора в [населено място] II категория.

В докладна записка рег. № 11511/04.10.2024г. (л. 70) е отразен телефонен разговор на началник сектор “Управление на човешките ресурси” в ГДИН с жалбоподателя по повод неявяването му на 20.09.2024г., в който той е заявил, че вече е информирал ГДИН за датата 10.10.2024г. От докладна записка рег. № 11782/11.10.2024г. се установява, че в телефонен разговор по повод неявяването на жалбоподателя на 10.10.2024г, той е заявил, че не се явил, тъй като на 09.10.2024г. е подал заявление (л. 152) и ще чака отговор по исканията в него. Със заявлението жалбоподателят е поискал да заеме длъжност “началник на затвор I категория в затвора в [населено

място] – I категория.

На 16.10.2024г. (л.67) е съставен приемо-предавателен протокол рег. № 11950 (л.67), с който на адв. М., като пълномощник на Д. А. Т., е връчена заповед № ЧР-05-343/01.10.2024г. на министъра на правосъдието (л.138 и сл.), с която е преназначен на длъжност “Началник на сектор III категория” в затворническо общежитие “В.” III категория към затвора в [населено място] II категория.

Според протокол рег. № 4027/18.10.2024г. (л.72) Д. А. Т. до края на работния ден на 17.10.2024г. не се е явил за изпълнение на заповед № ЧР-05-343/01.10.2024г. в затвора в [населено място] и според протокол рег. № 12073/18.10.2024г. (л.71) не се е явил и в сградата на ГДИН изпълнение на същата заповед.

С предложение рег. № 12081/18.10.2024г. (л. 41 и сл.) главният директор на ГДИН е предложил на министъра на правосъдието, на основание чл.11.1, б. ”б” от Правилата за реда за прекратяване на служебното правоотношение на държавните служители в ГДИН и ГДО към министъра на правосъдието, утвърдени със заповед № ЛС-04-377/27.07.2021г. на министъра на правосъдието, да бъде прекратено служебното правоотношение на г-н Д. А. Т. поради “неявяване на служителя да заеме длъжността, на която е възстановен в 14-дневен срок от влизане в сила на съдебното решение за отмяна на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение”, считано от датата на връчване на заповедта.

След като е приел, че е налице хипотезата на чл. 226, ал.1, т.6 от ЗМВР, с изтичането на последния представен от г-н Д. Т. болничен лист № Е20242634562, издаден на 16.09.2024г., включващ периода от 09.09.2024г. до 03.10.2024г. включително, уважителните причини за неспазване на 14-дневния срок отпадат и преклузивният двуседмичен срок от датата на влизане в сила на съдебно решение № 6865/05.06.2024г. на ВАС е изтекъл на 17.10.2024г., министърът на правосъдието със заповед № ЧР-05-358/18.10.2024г. е прекратил служебното правоотношение на Д. А. Т. поради “неявяване на служителя да заеме длъжността, на която е възстановен в 14-дневен срок от влизане в сила на съдебното решение за отмяна на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение”, считано от датата на връчване на заповедта. Препис от заповедта е връчен на адресата ѝ на 18.10.2024г.

В хода на съдебното обжалване на заповедта от ответника са представени заявления от Д. А. Т., с които иска информация за вакантните длъжности в ГДИН. Заявление рег. № 94-Д-6/16.10.2024г. (л. 156, 157), с което уведомява главния директор на ГДИН, че с оглед назначаването му на длъжност със заповед № ЧР-05-343/01.10.2024г. с оглед явяването му за заемане на длъжността на 17.10.2024г., ще се възползва от законовия срок по чл.232 от ЗМВР.

Представена е и кореспонденция между страните и справки от ГДИН за ръководните длъжности в ГДИН, затвор и ОИСН. От жалбоподателя са представени заповеди за обявени конкурси за ръководни длъжности в ГДИН и МП.

Изискана е и е представена е и справка от 42-ри състав на АССГ, според която по жалба на Д. А. Т. срещу заповед № ЧР-05-343/01.10.2024г. е образувано адм. д. № 10540/2024г., производството по което към момента на справката 22.11.2024г. е без движение. След служебна проверка съдът установи, че с разпореждане № 4975/13.02.2024г. делото е насрочено за разглеждане в открито съдебно заседание на 17.04.2024г.

При установената фактическа обстановка съдът стига до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима като подадена от надлежна страна и в срок, срещу

подлежащ на обжалване валиден административен акт, като по същество се явява основателна.

Обжалваната заповед е издадена от компетентен орган, съгласно разпоредбата на чл. 10, ал.2, т.5 от ЗИНЗС.

Заповедта е издадена в законоустановената писмена форма и съдържа фактическите и правни основания за издаването ѝ.

При постановяването ѝ обаче са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и неправилно приложение на материалния закон.

Съгласно чл. 232 от ЗМВР при отмяна на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение държавните служители в МВР се възстановяват на предишната или на друга равностойна длъжност и могат да я заемат, ако в двуседмичен срок от влизането в сила на съдебното решение се явят в съответната структура. Срокът, посочен от законодателя е преклузивен и неспазването му има за последица прекратяване на служебното правоотношение на държавния служител в МВР, освен когато този срок не е спазен по уважителни причини по арг. от чл. 226, ал. 1, т. 6 ЗМВР.

Както е посочено в мотивите на решение № 8050/26.09.2022г., постановено по административно дело № 2142/2022г. по описа на Върховния административен съд, съгласно чл. 232 ЗМВР, при отмяна на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение държавните служители в МВР се възстановяват на предишната длъжност и могат да я заемат, ако в двуседмичен срок от влизането в сила на административния акт или на съдебното решение се явят в съответната структура. Когато предишната длъжност не е вакантна или е съкратена, държавните служители в МВР се възстановяват на друга длъжност в рамките на съответния вид по чл. 143, ал. 1 ЗМВР. Основанието за прекратяване на служебното правоотношение по смисъла на чл. 226, ал. 1, т. 6 ЗМВР от друга страна е приложимо, когато служителят не заеме длъжността, на която е възстановен, в 14-дневен срок от влизането в сила на съдебното решение за отмяна на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение, освен когато този срок не е спазен по уважителни причини. Следователно, абсолютна предпоставка за материална законосъобразност на издаден по този ред акт е служителят да не се е явил, за да заеме предишната длъжност или откаже да заеме друга равностойна длъжност, на която е възстановен, в 14-дневен срок от влизане на съдебното решение в сила. В случая съдът е установил, че в 14-дневен срок от влизане на съдебното решение в сила служителят се е "явил", което е изразено чрез заявлението му за заемане на предишната му длъжност.

В изпълнение на влязлото в сила съдебно решение, със заповед № ЧР-05-343/01.10.2024г. оспорващият е възстановен на различна от заеманата длъжност от съответния вид по чл. 143, ал. 1 ЗМВР. Тази заповед, противно на изразеното становище на ответника (л.137 от делото) не е влязла в сила от момента на издаването ѝ. Заповедта е обжалвана в срок пред съда и на основание чл. 166, ал.1 АПК, обжалването ѝ спира нейното изпълнение. След като заповедта, с която жалбоподателят е възстановен, не е влязла в сила, не е започнал да тече и предвиденият в закона 14-дневен срок. Съгласно мотивите на решение № 8050/26.09.2022г., постановено по административно дело № 2142/2022г. по описа на Върховния административен съд, за да се приложи хипотезата на чл. 226, ал. 1, т. 6 ЗМВР, е необходимо да има издадена заповед за възстановяване и възникнало

правоотношение, за да може същото да бъде прекратено по този ред. След като заповедта за възстановяване е обжалвана, то тя не е влязла в сила, служебното правоотношение не е възникнало и съответно не може да бъде прекратено на посоченото основание. По изложените съображения оспорената заповед се явява преждевременно издадена. От изложеното следва, че заповедта като постановена при съществено нарушение на административнопроизводствените правила и материалния закон е незаконосъобразна и следва да бъде отменена.

Доводите и доказателствата във връзка със свободните ръководни длъжности в ГДИН са относими към законосъобразността на заповед № ЧР-05-343/01.10.2024г, с която служителят е възстановен на конкретна длъжност, а не към обжалваната в настоящето производство заповед за прекратяване на служебното правоотношение на основание чл.226, ал1. т.6 от ЗМВР.

С оглед изхода на спора и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК на жалбоподателя следва да се присъдят направените разноски в размер на 1210 /хиляда двеста и десет/, съгласно представения списък и доказателствата за извършването им. Възражението за прекомерност на адвокатското възнаграждение е неоснователно, тъй като е близо до минималното, определено в Наредба № 1 от 9.07.2004г. за възнаграждения за адвокатска работа.

Водим от горното, Административен съд София-град, 65-и състав:

РЕШИ:

ОТМЕНЯ, по жалба на Д. А. Т. от [населено място], заповед № ЧР-05-358/18.10.2024г. на министъра на правосъдието.

ОСЪЖДА Министерството на правосъдието да заплати на Д. А. Т. от [населено място] разноски в размер на 1210 /хиляда двеста и десет/ лева.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването.

Съдия: